

Düş Palası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Temmuz 2019

Uzun olmalı gibisinden bir ayraç işte içimizin ikramı bir şehla düşle buzları erittiğimiz sıcak bir yaz günü bir de mevsimin terini silip soğuk duş almak gibi öykündüğümüzde sabitlenip değişken duyguların mizacımızdaki iz düşümü.

Künefe tadında olmalı belki de günün şühedası düşler ve düşler nasıl oluyor da düşmezken yakasından gerçeklerin ve inceden inceye irdeleyip yeni bir paranteze kucak açarken.

Yetilerimiz bazen yetim bıraktığımız belki de yetim rüzgârın bir başına kalmışlığına alışamayıp da yaprakları savurup anaç bir düzlemde yine rüzgârın sahiplendiği nice kopuk yaprak.

Vatanından ayrı düşen bir gurbetçi gibiyiz kimi zaman ne zamanki sevgiden taviz versin insanlar bir şehir düşlüyoruz tüm şehir sakinlerinin dili de dini de ırkı da sadece sevgiden ibaret.

İşaret parmağım sızlıyor an itibari ile ne de olsa rüzgârın yönünü henüz keşfedemedim ki rüzgârdan eser yok havada belli ki içimin ürpermesi ile şaha kalktı ırgat yüreğim.

Sözcükler bazen fazlasıyla nazlanıyor ve yazmaya başlamadan sakince bekliyorum yazıma vesile olacak o ilk kelimeyi ve genelde gün özürlü karanlığın hicvettiği bir aydınlık diliyorum geceden elbette doğasına aykırı ve elbette doğamda saklı her ayrıntının da tek tek peşine düşüp.

Mübalağa etmediğim bir yenilgi ve sivrilen sözcüklerin asla canımı yakmadığı bilakis ben çırpınırken birilerinin canı yanmasın ya da sözcüklerim yanlış telaffuz edilmesin diye.

Genç irisi bir imge göz kırıyor bazen.

Bazense yüzü kırık kırık bir bulut az sonra ütüleceğimin bilincinde tepemde dolanıyor alıcı kuşlar gibi ve işte beklediğim o misafir kelimeler bir bir arzı endam ediyor.

Şeklini koruduğum bir cisim adeta kalemin mıntıkasında hizaya gelen emir eri imlerim ve yüreğimi tehdit eden bir şüphe hala hâsıl olamamış bir pasaj belki de gülmeyi özlediğim bir günün ertesinde yazarak mutluluğu duyumsayacağım.

Anlatmak istediğim çok şey var bir de çekindiğim demem o ki; ben henüz hiçbir şey anlatmadım.

İçimde takla atan şempanze bazen somurtuk bir ifadeyle yüzleşiyor içimdeki düş perisi ile aslında her

ikisi de birbirinin dengi ne de olsa mevta olmayı beklediğim bir ikilemde ben sadece canlı kalmayı becerip cansız kelimelere can vermeyi diliyorum ve dikiyorum bir bir yüreğimin söküklerini bazense iliştiremiyorum iki yakamı ne de olsa düğmem kayıp belki de sıkboğaz yapan her edime rest çekip özgürce salınıyorum koynunda gecenin.

Sabahı zor ettiğim bir gece aslında gecenin ferisi çoktan kaçmış ve şimdi camı açıp da avaz avaz bağırarak istiyorum içimdeki isyanı nasıl alt edeceğimin de bilincinde gözlerimi tavana dikiyorum ya da balkondaysam göğü tarıyor gözlerim ve illa ki İlahi Gücün varlığına denk düşünüyorum her üşüdüğümde ve her ürperdiğimde aklımdaki tüm dualarla şerh düşünüyorum an'a ve yarına dönük umutlarımda geçmişin tozunu silkeliyorum alt komşunun açık penceresine isabet ettirmeden iyilik güzellik temenni ediyorum Rabbimden.

Bir düşün pervazında kuluçkaya yatan mehtap gibi ve dolunayın eteklerinde sürünen göçmen kuşlar ve illa ki mevsimle alakası olmayan tüm detaylarla geceyi örüyorum yarına yetiştirmek adına bir bir irdeliyorum her batırıp çıkardığımda şişi içim şişmesin diye bir bardak su içip üstüne gecenin yüz görünümü bir mıntıkada sular seller gibi yaşayıp mutlu olacağım günlerin hayali ile... yaşamayı dilesem de biliyorum ki her şey olacağına varacak lakin asla da eksik etmiyorum dualarımı.

Bir düşün palası benim ruhum in cin top oynarken ben de ip atlıyorum imgelerin sağdıcım olduğu ve yüklemelerin alın terime eşlik ettiği bir de kayıp özleme serzenişte bulunup da dolaylarında bir tümlecin kâh dolaylı kâh dolaysız tümleç olma hayaliyle bu sefer zar tutuyorum kaç kerede ulaşacağım diye umuda.

Bir kez denediğim ve iskaladığım.

Yeniden deneyip de hedefi sektirdiğim.

Ve tekerrür eden bir diğerinde kendime eziyette had safhada bilfiil kendimi cezalandırdığım ve de...

Nihayetinde akışına bırakıp sulu gözlerimle evreni ıslattığım ki tek ıslanan gözlerim ve yüzüm yine de biliyorum bu rahmet beni eninde sonunda mükâfatlandırarak.

Düş palasımda yatıya kalan ne çok misafir bazen mutlandığım bazen hayıflandığım yine de sarayımın sultanı iken ve prensimin de kalemim olduğu...

Aşkla baktığım bir dünya kinden uzak.

Sevecen gözlerle baktığım insanlık genelde canımı yakan.

Bazen sözcüklerin çıldırdığı bazense akla zarar düşlerle gerçekleri perdelediğim.

İksirim ne ola ki ya da ruhun şühedası hep mi öznem?

Ve şimdi kapatıyorum perdeleri ve söndürüyorum tüm ışıkları.

Farzı mahal geceye denk düştü aşkım ve ben uykumdan mutlu uyanacağım.

Ansızın sızan bir düş izleği işte ve de savaşların sonlandığı; çocukların ve mazlumların acı çekmediği...

Kanayan hangi yara ise Huda'nın dokunuşu ile kapanan bir yara ve acıların unutulduğu...

Sizce unutmaya değmez mi düş palasında herkes istediği düşünüyü gerçek kılarken?

Nice düşlere ve mutlu yarınlara...